

Wegwerpkind

boekerij.nl

Rowena Verstraeten
met Jacodine van de Velde

Wegwerpkind

ISBN 978-90-492-0309-2

ISBN 978-94-023-2309-2 (e-book)

NUR 320

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Frank Ruiters

Auteursfoto: © Frank Ruiters, Ria Peene

Zetwerk: Elgraphic

© 2024 Rowena Verstraeten en Jacodine van de Velde

Omwillen van hun privacy zijn de namen en achtergronden van alle betrokkenen in dit boek veranderd. Het verhaal in het heden is gebaseerd op de werkelijkheid, maar niet alles is precies zo gebeurd. Alles in het verleden van Marleen/Rowena is wel echt waargebeurd en de dagboekfragmenten zijn, op kleine spellingcorrecties na, geheel authentiek.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal dragen wij op aan iedereen die worstelt met een verleden dat hen achtervolgt. Aan iedereen die een strijd voert met herinneringen die maar niet willen vervagen. Aan iedereen die misschien nog wel het meest in strijd is met zichzelf.

'Cause I'm a warrior, I fight for my life
Like a soldier all through the night
And I won't give up, I will survive, I'm a warrior
And I'm stronger, that's why I'm alive
I will conquer, time after time
I'll never falter, I will survive, I'm a warrior

'Warrior' – Avril Lavigne

Playlist

'Warrior' – Avril Lavigne
'Links Rechts' – Snollebollekes
'Jailhouse Rock' – Elvis Presley
'Suspicious Minds' – Elvis Presley
'Break Free' – Queen
'The Lady in Red' – Chris de Burgh
'How You Remind Me' – Nickelback
'Don't Let Me Get Me' – P!nk
'Sk8er Boi' – Avril Lavigne
'I'm with You' – Avril Lavigne
'Losing Grip' – Avril Lavigne
'Take Me Away' – Avril Lavigne
'Going Under' – Evanescence
'Everybody's Fool' – Evanescence
'Forgotten' – Avril Lavigne
'I'm OK' – Christina Aguilera
'Good Enough' – Jussie Smollett
'Stil in mij' – Van Dik Hout
'Better Days' – Dermot Kennedy
'Curtains' – Ed Sheeran

1

Marleen

Mijn handen trillen nog steeds als ik voor ons huis parkeer en de sleutel uit het contact haal. Ik laat mijn hoofd achterover tegen de hoofdsteun zakken, sluit mijn ogen en haal een keer diep adem, dankbaar dat ik heelhuids ben aangekomen. Waarschijnlijk was het verstandiger geweest als ik een half uur geleden niet in de auto was gestapt, maar ik wilde maar één ding: naar huis.

Ik open mijn ogen en draai mijn hoofd naar het grote raam. Het licht in de woonkamer is aan, het zachte schijnsel warm en huiselijk. Het zorgt ervoor dat ik mezelf verman en uit de auto stap.

Op het moment dat ik de sleutel in het slot van de voordeur steek, kan ik Yana binnen al horen zingen. Ik glimlach, want mijn dochter is een zonnestraal in mijn leven en op dit moment kan ik wel een zonnestraal gebruiken. En dat is niet omdat de gure novemberwind om mijn oren loeit.

Denkbeeldig schud ik de resten van mijn werkdag van me af en draai de sleutel om. In de gang klinkt het gezang van Yana nog luider en hoewel het een heerlijk welkom is om bij zo'n blij kind thuis te komen – een schril contrast met veel kinderen die ik in mijn werk tegenkom – merk ik meteen dat ik die prikkels niet goed kan hebben nu.

Terwijl ik mijn jas ophang, pep ik mezelf op; mijn hyperactieve zesjarige kan er niets aan doen dat haar moeder volledig van de kaart is.

Zodra ik de kamerdeur opendoe, word ik geconfronteerd met een explosie van speelgoed. Wijselijk neger ik de puinhoop en richt me op Yana, die me in het oog krijgt en vol enthousiasme naar me toe vliegt.

‘Mamamar!’ roept ze.

‘Hoi, mop.’ Ik vang haar op en druk een kus boven op haar hoofd. ‘Heb je een leuke dag gehad vandaag?’

Yana knikt en huppelt naar de tafel om me een van haar knutselwerken te laten zien. ‘Op de bso gemaakt,’ meldt ze vol trots.

‘Zo, mooi zeg. Volgens mij regent het op je tekening, of niet?’

Ze knikt en wijst naar het grote raam aan de voorkant van de woonkamer. ‘Net als buiten.’ Met een gek gezicht rent ze naar de bank en klimt erop. ‘Huh? Nu ineens niet meer.’ Ze haalt haar schouders op alsof het een wereldwonder is en ik glimlach, ondanks de spanning die door me heen giert.

‘De regen is gestopt. Ik denk dat de druppels op waren. Zullen we je tekening op de koelkast hangen?’

Ze knikt enthousiast, springt van de bank en huppelt al naar de keuken.

Wanneer ik haar volg en in de deuropening beland, komt de geur van stampot andijvie me tegemoet.

Ook dat nog.

Terwijl Yana bij de koelkast met een magneet in de weer is, komt er een beeld van een bord met snotterige andijvie bij me op. Ik gruwel ervan.

Mijn vrouw Ruby staat met haar rug naar me toe. Met kracht stampt ze in de pan. Wanneer er een klodder op de grond belandt, is Milo er als de kippen bij. Yana giert het uit van pret als ze ziet hoe de hond de aardappelpuree opschrokt alsof hij een week geen eten heeft gehad.

Lachend draait Ruby zich naar het schouwspel, waardoor ze mij in het oog krijgt. ‘Hé, lekker ding,’ zegt ze. Haar lach verflauwt als ze mijn gezichtsuitdrukking ziet. ‘Zware dag gehad?’ Ze kijkt

me aandachtig aan en zal ongetwijfeld zien dat ik niet helemaal mezelf ben.

Ik knik, niet in staat iets te zeggen door de emoties die haar liefdevolle blik in me losmaakt. Het liefst zou ik nu een potje janken.

‘Wat is er gebeurd?’ Ruby laat de stampot voor wat hij is, haar aandacht volledig op mij gericht.

Ik loop naar haar toe om haar een kus te geven. ‘Vertel ik straks wel,’ weet ik eruit te persen en ik werp een schuine blik op Yana. Op haar knieën zit ze op een kinderachtig toontje tegen onze hond te praten, alsof hij een puppy is in plaats van een ouwe lobbies.

Ruby knikt begrijpend, kijkt me nog een keer onderzoekend aan zoals alleen politieagenten dat kunnen en pakt de stamper weer.

Ik besluit me ook op de orde van de dag te richten.

‘Yana, volgens mij hadden we afgesproken dat jij zelf je speelgoed op zou ruimen voor het avondeten?’ Normaal gesproken kan ik met dat chaotische hoofd van mij al geen rommel verdragen, laat staan nu.

Onze kleine krullenbol kijkt beteuterd naar me op, maar ik laat me er niet door inpakken. Ik maak een gebaar met mijn hoofd naar de woonkamer. ‘Hup, aan de slag. Ik ga de tafel dekken, jij gaat je speelgoed opruimen.’

‘Mama, ik ben echt heel moe,’ jammert ze, maar ze richt zich daarbij op haar ándere mama, aangezien ze weet dat ze daar meer kans maakt om onder het klusje uit te komen. Zo streng en standvastig als Ruby als politieagente kan zijn, zo’n watje is ze als het op onze dochter aankomt.

‘Je hebt het gehoord, moppie, ga je speelgoed opruimen. Het eten is bijna klaar,’ spoort Ruby haar vriendelijk aan.

Tot mijn verbazing komt Yana na een laatste aai over Milo’s kop overeind. ‘Maar ik kan dat niet alleen,’ protesteert ze terwijl ze wanhopig haar handen in de lucht gooit.

Mini me, denk ik en diep vanbinnen moet ik ondanks alles een beetje lachen. Hoewel ze biologisch gezien niets van mij heeft, lijkt Yana hierin exact op mij. Ik kan ook zo lekker dramatisch reageren. Ruby, die de biologische moeder van Yana is, is heel anders. Zij heeft een veel stabiel karakter. Ze grapt altijd dat dit komt doordat ze ouder en dus wijzer is, wat nergens op slaat, want ze is slechts een kleine drie jaar ouder dan mijn tweeëndertig jaar. Haar donkere krullen en blauwe ogen heeft ze wél aan onze dochter doorgegeven.

Mokkend begint Yana het een en ander in een mand te proppen, maar het is meer voor de vorm dan dat ze daadwerkelijk opruimt. Ik negeer het en dek de tafel. Wanneer we even later allemaal achter een bord stampot zitten, vraagt Ruby aan Yana hoe haar dag was.

Meer aansporing heeft ons dametje niet nodig; ze begint meteen te vertellen. ‘We hadden gym en we mochten op het klimrek. Ik was heel snel boven,’ meldt ze trots.

‘Ging je helemaal tot boven?’ vraagt Ruby, al weet ze het antwoord ongetwijfeld; Yana is gek op klimmen en klauteren en kent nauwelijks angst.

Yana stopt een hap in haar mond en knikt verwoed. ‘Heel snel,’ herhaalt ze met haar mond vol.

‘Stoer, hoor,’ is de bewonderende reactie van haar moeder. ‘Nou, ik had ook een leuke dag. Geen boeven vandaag,’ ze knipogt naar Yana, ‘en lekker op tijd om jou bij de bso op te halen.’

Deze moeder houdt zich stil. Ik heb geen zin om uit te wijden over de dag die achter me ligt. Ik werk nu al zeven jaar als ervaringsdeskundige bij jeugdbescherming. Je zou kunnen stellen dat ik inmiddels de nodige werkervaring heb. Toch werd ik vanmiddag compleet uit het lood geslagen door wat ik onverwachts te zien kreeg en de sneltrein aan herinneringen die dat teweegbracht.

‘Mamamar, waarom kijk je zo verdrietig?’ De vraag van Yana haalt me uit mijn gedachten en ik dwing mezelf me op het hier en nu te blijven richten.

Ontroerd leg ik mijn hand op die van haar. 'Ik moest aan iets van mijn werk denken.'

Ze houdt haar hoofd een stukje scheef en kijkt me met medeleven in haar ogen aan. 'Was er een zielig kindje?'

Er trekt een rilling door me heen bij het horen van het woord 'zielig'. Ik haatte het vroeger om als 'zielig' bestempeld te worden. Maar Yana is nog maar zes, dus ik kan het haar niet kwalijk nemen dat ze het zo zegt. Trouwens, sommige schrijvende situaties waarin kinderen opgroeien, zijn inderdaad ronduit zielig te noemen. Of triest. Of schandalig.

'Ja, er was een verdrietig kindje.'

'Hoe heet dat kindje?' vraagt ze en met haar vingers vist ze een spekje uit de stampot om het snel in haar mond te stoppen.

'Hé,' zeg ik quasistreng, dit gebruikend om van onderwerp te veranderen. Ik wijs naar haar hand. 'Waar is je vork gebleven?'

'Gewoon hier,' zegt ze en ze wijst naar de vork die op de rand van haar bord ligt. Ruby grinnikt om de bijdehante opmerking en zelf moet ik onwillekeurig ook lachen.

'Dan zou ik die maar eens snel gebruiken,' spoor ik haar aan.

Ze pakt de vork op en kijkt me dan ernstig aan. 'Waarom was dat kindje verdrietig?' herhaalt ze de vraag waaraan ik dacht ontkomen te zijn. Yana is niet alleen een wildebras, ze is ook ontzettend gevoelig en sociaal.

'Daar mag mama niet zoveel over zeggen, dat weet je toch?'

'Want dat is...' Nadenkend draait ze haar ogen naar het plafond, op zoek naar dat moeilijke woord dat we daarvoor gebruiken.

'Privé,' vul ik aan. Ruby en ik hebben allebei een beroep waar we niet over uit kunnen wijden in verband met de privacy van de mensen met wie we te maken hebben.

'Soort geheim, toch? Net als bij jouw werk, hè mama?' Een volgende hap verdwijnt in haar mond. Blijkbaar heeft zij minder moeite met deze kost dan ik.

'Inderdaad,' bevestigt Ruby. 'Weet je wat je wel mag weten?'

voegt ze er op samenzweerderige toon aan toe en ze buigt een stukje naar voren, half over haar bord heen. Yana kijkt Ruby met verwachtingsvolle ogen aan en schudt kauwend haar hoofd. 'Dat we dit weekend naar oom Patrick en opa Jack gaan.'

'Echt?' Er valt een dotje aardappel uit haar mond en haar ogen worden nog groter. 'Jippie! Dat wou ik heel graag.'

'Dat dacht ik al,' zegt Ruby lachend, die weet hoe dol Yana is op haar vader en broer.

Ik ben ook dol op Patrick en Jack, maar het steekt dat ik mijn dochter naast ons eigen gezinnetje geen fijne familie kan geven. Helaas is mijn verleden wat dat betreft een aaneenschakeling van rampen.

Na het eten ruimen we de boel op en kijken we even televisie met Yana. Daarna is het de hoogste tijd om naar bed te gaan, want ons dametje is hartstikke moe.

'Kom, moppie, tijd om onder de douche te gaan,' kondigt Ruby aan en ze pakt de afstandsbediening om de tv uit te zetten.

'Maar dat wil ik niet,' jammert Yana en ze laat zich als een slappe pop van de bank glijden.

'Kom op, geen gemaar,' reageer ik ongeduldig.

'Wel gemaar,' kaatst ze terug en ze schopt tegen het speeltje van Mickey, onze kat.

'Yana,' waarschuw ik haar terwijl ik mijn uiterste best doe me in te houden. 'Opstaan en mee naar boven.'

'Nee.' Nukkelig draait ze zich van me af.

Vastberaden en niet van plan om uit mijn slof te schieten, buk ik om Yana op te tillen en mee naar boven te nemen. Dat levert het nodige gekrijs op.

'Ik wil niet! Ik wil Poekie!' schreeuwt ze om haar knuffel.

'Poekie is boven, dus dan zul je toch mee moeten komen.' Haar luide gejammer snijdt door mijn hoofd en is meer dan ik kan hebben. 'Verdorie, Yana, gil niet zo hard,' bijt ik haar toe.

Ruby, die merkt dat ik op uitbarsten sta, neemt de hevig protesterende Yana van me over. 'Ik doe haar wel onder de douche,' biedt ze aan en ze verdwijnen in de richting van de trap.

Opgelucht sluit ik de gangdeur achter hen en plof weer op de bank. Door de deur heen hoor ik Yana halverwege de trap nog huilen: 'Nee, mamamar moet het doen!'

Maar 'mamamar' heeft op dit moment niet het geduld om haar kleine meid rustig onder de douche te doen. En als er iets is wat ik me heb voorgenomen toen Ruby en ik besloten te proberen zwanger te worden, is het dat ik het anders zou doen dan mijn moeder én de pleegmoeders die ik heb versleten.

Ik sta op om de wasmand te pakken en zet de televisie weer aan. Alles beter dan mijn gedachten de vrije loop te laten. Door de combinatie van was opvouwen en televisie lukt het me een poosje om mijn aandacht af te leiden. Dat werkt even, tot mijn werktelefoon een piepje geeft.

Ik kijk naar de eettafel, waar mijn mobiel ligt. Als ervaringsdeskundige steun ik jongeren door naar hun ervaringen te luisteren en hun herkenning en erkenning te geven voor wat ze doormaken. Soms appen ze me 's avonds en ik wil hun bieden wat ik zelf heb gemist en zo hard nodig had.

Misschien heeft die jongen van vanmiddag me geappt!

Voordat ik in staat ben om overeind te komen en op mijn mobiel te kijken breekt er een dam open. Beelden van zo veel jaren geleden dringen zich aan me op.

Ik die aan het einde van de middag na een escalatie thuis in paniek naar de instelling van mijn voogd bel. De stem van de receptionist die laat weten dat ze niet bereikbaar is, voor de zoveelste keer. Yvon die binnenstormt op het moment dat de verbinding is verbroken. Niemand die hoort wat hier gebeurt, niemand die het weet. Ik ben alleen.

De geluiden, de herkenning.

Het gevoel.

Koude rillingen trekken over mijn rug, ik bijt op mijn onderlip, op mijn nagels.

Tot ik bruut uit mijn waas word gehaald doordat Yana me om de nek vliegt. Ik heb haar niet binnen horen komen en duik geschrokken ineen, met mijn armen over mijn hoofd en mijn kin op mijn borst. Ik ben niet hier, maar dáár. Mijn hart slaat een slag over om vervolgens in versneld tempo verder te bonzen.

Yana lacht om mijn beweging, denkt dat het een spelletje is, maar Ruby ziet dat het allesbehalve grappig is bedoeld. Ze fronst. ‘Wat gebeurde hier nou net?’

Ik adem diep in en probeer me te herpakken. ‘Niets.’ Mijn stem klinkt schor, afgeknepen, als van een vreemde. Ik wil Yana een kus geven om haar welterusten te wensen. Zodra ze dat in de gaten krijgt, schuift ze haar hand voor haar mond.

‘Nee,’ klinkt het gesmoord van achter haar hand. ‘Jij moet me naar bed brengen.’

Ik schud mijn hoofd, voel dat ik nog op scherp sta. ‘Vandaag brengt je andere mama je naar bed,’ zeg ik, nog niet helemaal bijgekomen van de schrik en de emoties van mijn herinneringen.

‘Nee, jij moet het doen!’ huilt ze.

‘Eerlijk gezegd heb ik Yana beloofd dat jij haar een verhaaltje voorleest,’ meldt Ruby met een verontschuldigende uitdrukking op haar gezicht.

‘Nou, lekker dan,’ snauw ik. Meteen trekt er een schuldgevoel door me heen; Yana heeft me vandaag nauwelijks gezien. Hier is óók een kind dat me nodig heeft. Op een andere manier, maar niet minder belangrijk.

Een klein half uurtje later kom ik beneden. Moe, maar tevreden. Ons momentje samen heeft niet alleen Yana goed gedaan, maar mij ook.

Zo te horen is Ruby thee aan het zetten, dus ik plof op de bank neer. Mijn hoofd zakt op de rugleuning en ik sluit mijn

ogen in een poging het beetje hervonden rust vast te houden.

‘Wat is er vandaag gebeurd, Leen?’

Ik schiet overeind en mijn ogen vliegen open terwijl mijn hart naar standje ik-schrik-me-kapot knalt.

Ruby fronst bij het zien van mijn reactie.

‘Sorry... ik...’ Ik zucht diep, zak terug in de kussens en zeg tegen mezelf dat ik verdomme niet zo hysterisch moet doen.

Nadat ze de theeglazen op de salontafel heeft gezet en de doos met de voorraad chocola van onder haar arm heeft geplukt, komt Ruby naast me zitten.

‘Voor de draad ermee.’ Ze trek de doos open en houdt hem me voor. Ik schud mijn hoofd; mijn maag heeft het al zwaar genoeg op het moment.

Ik buig voorover om mijn thee te pakken en vouw mijn vingers om het hete glas. Starend naar de damp die omhoogkringelt, probeer ik te bedenken waar ik moet beginnen met vertellen. Misschien kan ik beter wat meer over de afgelopen dag vertellen, in plaats van ook Ruby te proberen af te schepen met enkel de aanwezigheid van ‘een zielig kindje.’

2

‘Vanmorgen sprak ik een jongen van net twaalf jaar. Hij zat in de eerste klas van de middelbare school en leek veel te klein om tussen al die pubers rond te lopen. School had een tijdje geleden een melding gedaan, omdat hij er ongezond en onverzorgd uitzag en regelmatig te laat in de les verscheen. Paul, een van de jeugdbeschermers, is bij de zaak betrokken, maar hij vindt geen enkele ingang bij de jongen. Hij vroeg mij om een poging te doen contact met hem te leggen.’

Als ervaringsdeskundige word ik vaker gevraagd om jongeren te steunen door naar hun ervaringen te luisteren. Over Dylan weet ik dat hij te maken heeft met ruziënde ouders die in echtscheiding liggen. Of beter gezegd, een vechtscheiding.

‘Ik ging bij hem op school langs voor een gesprek, maar ook tegen mij was hij gesloten. Toen ik vertelde dat mijn ouders ook gescheiden zijn, keek hij me met een lege blik aan. Het was duidelijk dat hij me niet vertrouwde. Logisch natuurlijk, want hij kent me niet. Ik besloot maar gewoon stil en geduldig bij hem te blijven zitten.’ Wanneer ik vanuit mijn ooghoek zie dat er bij Ruby een klein glimlachje rond haar lippen verschijnt, kijk ik haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Dat kan ik, hoor,’ zeg ik op verdedigende toon.

‘Dat geloof ik,’ zegt ze met een bevestigend knikje.

Ik ben zelden stil en geduldig. Doorgaans heb ik al tien keer ergens op gereageerd voordat ik erover heb nagedacht. Maar als het moet kan ik het. Ik blaas in mijn thee en neem voorzichtig een slokje.

‘Vertel verder,’ spoort ze me aan.

Na nog een slok vervolg ik mijn verhaal. ‘Ik denk dat we wel een half uur naar buiten zaten te staren toen hij ineens de stilte verbrak. “Moet je soms geheimen over mijn ouders van me lospeuteren?” vroeg hij.’ Ik denk terug aan de enigszins spottende toon in zijn stem.

‘Wat zei jij toen?’

‘Gelukkig niet.’ Ik had gehoopt dat ik met die woorden, in combinatie met een glimlach, zijn vertrouwen zou winnen.

Hij keek dwars door me heen.

‘Ik bleef zitten, en een tijdlang werd er geen woord gesproken. Gek genoeg leek die jongen het wel prima te vinden en soms betrapte ik hem erop dat hij me zijdelings aankeek, maar ik hield me stil! Ik slik bij de herinnering aan de woorden die hij plotseling toch had gezegd en die dwars door mijn ziel sneden. ‘Uiteindelijk zei hij: “Mijn ouders haten elkaar zo erg dat ze mij pijn doen.” Echt, ik bevroor vanbinnen, maar ik probeerde mijn gezicht in de plooi te houden. Daarna vermeed hij oogcontact en ik probeerde te bedenken wat wijsheid was. Het enige wat ik kon verzinnen was mijn mobiele nummer op een papiertje schrijven en aan hem geven. Ik zei dat hij kon bepalen of hij me wilde spreken, dat ik zijn nummer niet had, dus dat hij de baas was. Hij mocht me appen of bellen wanneer hij maar wilde.’

Ik werp een vluchtige blik op Ruby, want het feit dat ik mijn mobiel altijd binnen handbereik houd, is een van onze twistpunten. Op dit moment zie ik echter geen verwijt, maar medeleven. ‘De jongen keek me een beetje angstig aan en ik kreeg de indruk dat hij iets wilde zeggen toen er op de gang een luide stem klonk. Hij propte het briefje in zijn broekzak en vlak erna zwaaide de deur open. Zijn moeder verscheen in de deuropening en de jongen kromp ineen. De harde uitdrukking in de ogen van de vrouw was genoeg om hem op te laten springen en zich het lokaal uit te haasten. Vlak voordat hij uit het zicht ver-

dween, keek hij me over zijn schouder een laatste keer aan.'

Ik drink mijn glas leeg, maar houd het tussen mijn handen geklemd vanwege het kleine beetje warmte dat het me geeft.

Die blik van Dylan raakte me als een mokerslag en ik bleef met een knoop van stress in mijn maag achter. Hij wilde praten! Ik zag dat hij er klaar voor was om iets met me te delen. De machteloosheid die dat besef veroorzaakte is zo herkenbaar. Het is een directe weerspiegeling van wat ik voelde toen ik eindelijk zover was dat ik durfde te praten op school. Alleen leek het nooit het juiste moment. Altijd was er iets of iemand waardoor het er niet van kwam: een telefoontje, een andere leerling die in de klas bleef hangen, een mailtje dat beantwoord moest worden, de pauze die voorbij was tegen de tijd dat ik mijn kans dacht te zien... Dus gaf ik het op. Het interesseerde toch niemand iets wat er bij mij thuis gaande was.

En nu stond ik aan de andere kant. Nog steeds machteloos. Want Dylans situatie interesseerde mij wel degelijk, maar ik kon geen kant op. Weer niet. Ik kon alleen maar hopen dat hij contact met me zou opnemen. Hij had gezien dat ik er voor hem ben en dat ik niet wegga als het stil blijft.

Mijn ouders haten elkaar zo erg dat ze mij pijn doen.

Dat is wat hij wél had gezegd. Ik hoopte dat hij het niet letterlijk bedoelde... Instinctief wist ik echter wel beter.

'Oké, dus zijn moeder kwam op hoge poten naar school. Had ze geen toestemming gegeven voor een gesprek?'

'Jawel. En Paul had met veel pijn en moeite een volgende afspraak met haar kunnen maken, maar de boel escaleerde toen zij begreep dat ik op dat moment op school in gesprek was met haar zoon. De ouders hadden, zoals wettelijk vereist is, toestemming gegeven, alleen was moeder in de veronderstelling dat het gesprek bij hen thuis zou plaatsvinden, in haar aanwezigheid. Toen dat niet het geval bleek, werd ze woest en vloog ze meteen naar school.'

‘Oei, daar slaan je alarmbellen van op tilt.’ Ruby heeft als politieagent regelmatig te maken met huiselijk geweld, dus ze heeft een zeer goed ontwikkelde antenne voor situaties die niet pluis zijn.

Ik knik en zet mijn glas op de salontafel. Om te voorkomen dat mijn been zenuwachtig op en neer blijft huppen, vouw ik mijn benen onder me en verzamel moed voor het lastigste deel van het verhaal.

‘Vlak voordat ik naar huis zou gaan, kwam Paul mijn kamer binnen om te bespreken hoe verder. We besloten een poging te doen om samen met die moeder in gesprek te gaan, want ze is ontzettend kwaad en haar vertrouwen in ons is fors beschadigd. Daarna zei hij dat er een update was over een andere zaak waarbij ik betrokken ben. Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en zei: “Misschien is het handiger om je dit filmpje te laten zien, dan is het meteen duidelijk.” Hij draaide het scherm naar me toe en wat ik toen zag...’

Weer trekt er een rilling door me heen bij de herinnering. Ik sluit mijn ogen, wil er niet aan denken.

Een grote, brede man in een slaapkamer, scheldend tegen een meisje.

Klappen tegen haar hoofd, een kreet van pijn.

Getier dat maar door- en doorgaat.

Twee trappen tegen haar benen, voordat ze ruw bij haar armen wordt beetgepakt en door elkaar wordt geschud.

‘Wat liet hij je zien, Leen?’ Ruby’s kalmerende stem en haar hand op mijn arm halen me godzijdank terug naar het hier en nu.

‘Een meisje had haar telefoon ergens in haar kamer neergezet en stiekem opnames gemaakt,’ weet ik met schorre stem uit te brengen.

‘Waarvan?’ Ruby zou Ruby niet zijn als ze het niet concreet wilde weten.

‘Een afranseling door haar vader.’ Ik schud mijn hoofd en veeg

met mijn mouw over mijn ogen. ‘Echt, hoe ze daarna met tranen op haar gezicht naar de telefoon liep, de paniek duidelijk zichtbaar in haar ogen, haar wang rood van de mep die ze had gehad.’

‘Jezus,’ fluistert Ruby. Ik kan merken dat het haar ook raakt en ze is echt wel wat gewend.

‘Mijn brein ging gewoon op slot en ondertussen ratelde Paul dat het meisje het filmpje naar haar mentor had gestuurd, dat dit een schreeuw om hulp was... Maar het enige wat er door mijn hoofd raasde, was de vraag waarom hij me niet had gewaar-schuwde voor wat er komen ging. Ik bedoel, kom op zeg! Het lukt prima om over mezelf te praten, te luisteren naar kinderen die iets heftigs hebben meegemaakt. Maar serieus, Ruby, zulke beelden zien, die door een kind zelf zijn opgenomen, dat is een heel ander verhaal.’

‘Ik kan me voorstellen dat dat heel heftig is.’ Ze wrijft over mijn arm.

‘Het is niet “heftig”, het is fucking schokkend en confronterend,’ reageer ik fel. ‘Totaal van slag ben ik naar mijn werkkamer gelopen. Ik weet dat collega’s zagen dat er iets aan de hand was. Toch heb ik zonder een woord te zeggen mijn spullen gepakt en ben ik naar huis gereden.’

Ruby knikt, in gedachten verzonken. ‘Je zei net... dat het confronterend was,’ begint ze aarzelend. ‘Bedoelde je dat het je confronteerde met je eigen ervaringen?’

Mijn adem stukt en wéér is daar die rilling. ‘Ik... ja, natuurlijk. Maar waar het hier om gaat is dat Paul die opname niet zo onder mijn neus had moeten duwen.’

Bedachtzaam kijkt ze me aan. ‘Heb je dat tegen hem gezegd?’

Ik trek een gezicht. ‘Wat denk je zelf?’

Ook zij trekt een gezicht. ‘Jou kennende niet, maar..’

‘Hoezo, “mij kennende niet”?’ onderbreek ik haar beledigd. ‘Ik was al blij dat ik in staat was iets te zeggen voordat ik ervandoor ging.’